

Arrest

nr. 186 162 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou origine. U werd geboren op 20 mei 1994 te Conakry. Uw beide ouders zijn overleden en u werd opgevangen door u uw oom aan vaderszijde. U verklaart tot de tiende graad naar school te zijn gegaan en daarna gewerkt te hebben als verkoopster en actief te zijn geweest als theaterspeelster. U verklaart dat uw oom u tegen uw wil wou uithuwelijken en eveneens dreigde u voor dit huwelijk te laten besnijden. U verklaart om die reden uw land van herkomst te hebben verlaten. Op 01 december 2012 verliet u Guinee en kwam per vliegtuig naar België, waar u op 04 december 2012 een eerste asielaanvraag indiende.

Op 14 februari 2013 werd deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U

baseerde uw eerste asielaanvraag op een vrees bij een terugkeer naar uw land van herkomst door uw oom gedwongen worden te huwen en daarenboven besneden te worden in functie van dit geplande gedwongen huwelijk. Er werd door het Commissariaat-generaal geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde motieven. Er werd geargumenteed dat de geloofwaardigheid van het door u aangenomen profiel op fundamentele wijze werd ondermijnd door tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Bovendien werd geen geloof gehecht aan uw geplande gedwongen huwelijk en konden opmerkingen worden geformuleerd die uw ingeroepen vrees voor besnijdenis aan het wankelen brachten. Op 15 maart 2013 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 22 mei 2013 (arrestnummer 103204). U tekende geen verder beroep aan tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van deze eerste asielaanvraag vast.

Op 23 juli 2013 diende u een **tweede asielaanvraag** in. In deze asielaanvraag herhaalt u uw vrees omwille van uw oom. U was op dat moment zwanger en vreesde eveneens voor het leven van uw kind indien u terugkeerde naar uw oom. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot tot een weigering van in overwegingname van deze asielaanvraag op 26 juli 2013.

Gedurende uw verblijf in België had u een relatie met J.-M.B.. Hij is een staatsburger van Ivoorkust. Jullie kregen twee kinderen samen. Een zoon, M.L.B., geboren op 18 oktober 2013, en een dochter, Ma.B., geboren op 03 juni 2015. Uw beide kinderen beschikken over de nationaliteit van Ivoorkust.

Op 07 januari 2016 diende u vervolgens een **derde asielaanvraag** in. In onderhavige asielaanvraag haalt u een vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter aan. U verklaart dat uw oom u eerder al wou besnijden en het ook hij is die uw dochter zou willen besnijden. U haalt eveneens een vrees voor ebola aan. Ook voor uw zoon en dochter diende u een individuele asielaanvraag in (kenmerk CGVS 16/10142 en 16/10142C) op 07 januari 2016.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de verblijfskaart van uw partner en een begeleidende brief vanwege uw vriend, uw nationaliteitskaart, een uittreksel van de geboorteakte van uw zoon, een medisch attest dd 03.11.2015 waaruit blijkt dat uw dochter niet besneden is, een verklaring op eer van u en uw partner bij Gams met betrekking tot de besnijdenis van uw dochter (dd 25.11.2015) en een attest vanwege Gams dat uw partner een opleiding bij hen volgde en een verklaring vanwege Gams die dit nogmaals bevestigt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart in hoofde te vrezen dat uw dochter tegen uw wil wordt besneden. Er kan echter niet worden aangenomen dat uw dochter het risico loopt besneden te worden.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw dochter over de nationaliteit van Ivoorkust beschikt en niet over de Guinese nationaliteit. Dit blijkt duidelijk uit zowel uw eigen verklaringen als de verklaringen van uw partner, X. U verklaart dat uw kinderen de nationaliteit van Ivoorkust hebben omdat zij de nationaliteit van hun vader volgen (gehoorverslag CGVS p.4). Uw partner verklaart dat uw kinderen zijn statuut volgen en over verblijfsdocumenten beschikken in België op basis van regularisatie. Hij verklaart dat er pogingen werden ondernomen zodat zowel hij als uw kinderen de Guinese nationaliteit zouden aannemen maar dat zij hiervoor niet de nodige documenten konden neerleggen, derhalve hebben zij beiden de nationaliteit van Ivoorkust (gehoorverslag CGVS vader in het kader van de asielaanvraag kinderen dd 06.07.2016 p.3). **Zodoende kan niet worden betwist dat zij over de nationaliteit van Ivoorkust beschikken en dient hun vrees ten opzichte van hun land van nationaliteit worden bepaald.** Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Daarnaast bepaalt artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in

het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” Artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert “land van herkomst” als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”.

Derhalve dient de nood aan bescherming van uw dochter te gebeuren ten aanzien van Ivoorkust, het land waarvan zij de nationaliteit beschikt. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Côte d'Ivoire, les mutilations génitales féminines – 17.06.2015) **blijkt niet dat besnijdenis een wijdverspreid en een als onvermijdbaar beschouwd fenomeen betreft in Ivoorkust.** Volgens de toegevoegde informatie kent Ivoorkust een prevalentiegraad van besnijdenis van 38%. In de hoofdstad, waar uw partner verklaart altijd te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS vader in het kader van de asielaanvraag kinderen dd 06.07.2016 p.7) bedraagt de prevalentiegraad 36.1%. Ivoorkust heeft daarnaast verschillende internationale verdragen geratificeerd die besnijdenis veroordelen en er werd nationale wetgeving aangenomen die besnijdenis bestraft met een gevangenisstraf van één tot vijf jaar (20 jaar wanneer het slachtoffer overlijdt) en boetes van 360000 tot 2000000 FCFA (550 tot 3050 euro). Hoewel onduidelijkheid bestaat over de bekendheid van deze wet staat vast dat politieagenten hieromtrent geïnformeerd worden en er op regionaal niveau een platform bestaat dat politiediensten informeert over gender gerelateerd geweld. Verder worden klachten rond vrouwelijke genitale besnijdenis wel degelijk behandeld. Uit de toegevoegde informatie blijkt daarnaast niet dat er verregaande negatieve gevolgen zijn voor ouders die besluiten hun dochters niet te besnijden, een weigering om tot een besnijdenis over te gaan wordt niet langer beschouwd als ongehoorzaamheid aan de heersende cultuur. Bovendien blijkt eveneens dat voornamelijk de ouders een doorslaggevende rol spelen in de beslissing hun dochter al dan niet te besnijden. Voorts zijn er verschillende organisaties actief die zich inzetten voor de bestrijding van besnijdenis. **Uit deze informatie over de objectieve situatie rond besnijdenis in Ivoorkust kan dan ook allerminst worden geconcludeerd dat het bij een terugkeer naar Ivoorkust onmogelijk zou zijn uw dochter tegen een besnijdenis te beschermen.**

Bovendien dient er op gewezen te worden dat ook uit uw persoonlijke familiale situatie allerminst blijkt dat uw dochter enig risico op besnijdenis zou lopen in Ivoorkust. Wanneer u wordt gevraagd naar de houding van uw partner en de situatie in Ivoorkust met betrekking tot besnijdenis verklaart u dat dit in Ivoorkust niet wordt gedaan en dat in zijn familie niet wordt besneden (gehoorverslag CGVS p.15). **Hieruit komt duidelijk naar voren dat er in Ivoorkust in hoofde van uw dochter geen vrees voor besnijdenis bestaat.** De verklaringen van uw partner zijn hier echter mee in strijd. Hij verklaart dat hij in 2001 een dochter verloor na een besnijdenis (gehoorverslag CGVS vader in het kader van de asielaanvraag kinderen dd 06.07.2016 p.3-5). Het feit dat er dergelijke verregaande afwijkende verklaringen worden afgelegd, hoewel jullie dit onderwerp al besproken, zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht dat uw partner afkomstig is uit een milieu waarin besnijdenis wordt gepraktiseerd of waar hierop aangedrongen wordt. Indien er enig risico zou bestaan op een besnijdenis in Ivoorkust is het weinig waarschijnlijk dat uw partner zijn ervaringen hieromtrent nog niet met u gedeeld zou hebben. **Bovendien verklaart uw partner geen enkele familie meer te hebben in Ivoorkust waarvan een risico voor besnijdenis voor uw dochter zou uitgaan,** volgens zijn verklaringen zijn zowel zijn ouders als zijn twee zussen overleden. Wanneer hem ter verduidelijking wordt gevraagd of in Ivoorkust dan niemand meer is die op een besnijdenis zou aandringen, antwoordt uw partner bevestigend dat hij er niemand meer heeft (gehoorverslag CGVS vader in het kader van de asielaanvraag kinderen dd 06.07.2016 p.3 en p.6). **Er wordt dan ook niet ingezien op welke manier uw dochter enig risico op besnijdenis zou lopen in haar land van nationaliteit, namelijk Ivoorkust.**

U verbindt uw vrees voor besnijdenis echter consequent met een terugkeer naar Guinee. Hoewel hierboven reeds werd aangetoond dat de vrees van uw dochter tegenover Ivoorkust dient te worden aangetoond kunnen ook op dit vlak volledigheidshalve enige **opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van een vrees voor besnijdenis van uw dochter in Guinee reeds danig relativeren.** Vooreerst blijkt u zelf niet besneden bent en dat uw oom u in de tien jaar dat u bij hem verbleef niet besneden heeft uit financiële overwegingen (gehoorverslag CGVS p.14). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat hij met betrekking tot uw dochter wel de nodige (financiële) inspanningen zou doen om haar te besnijden. Bovendien kan u niet met enige zekerheid aangeven of andere familieleden al dan niet besneden zijn. Zo weet u niet of uw tante al dan niet besneden is en

geeft u aan dat ook nog anderen in uw familie niet besneden zijn om daarna uw woorden terug in te trekken en te verklaren dat u de enige was (gehoorverslag CGVS p.10-11). Daarnaast staat het profiel dat u zich wilt aanmeten ter discussie. Reeds in de beoordeling van uw eerdere asielaanvragen werd gesteld en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd dat flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot uw werk – en schoolcarrière het door u voorgehouden profiel ondermijnen. Eveneens werd in de beoordeling van uw eerste asielaanvraag reeds geopperd en bevestigd dat het feit dat u niet besneden bent toelaat te veronderstellen dat u in een omgeving bent opgegroeid waar besnijdenis klaarblijkelijk niet (langer) gebruikelijk of gewenst is. **Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat u niet kon aantonen uit een familiaal milieu afkomstig te zijn dat besnijdenis ten alle koste afdwingt. Zodoende staat ook een vrees voor besnijdenis van uw dochter in Guinee ter discussie.**

Met betrekking tot uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter kan dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk kon maken dat er in hoofde van uw dochter een risico op besnijdenis zou bestaan.

Naast uw vrees voor een besnijdenis van uw dochter haalt u aan bij een terugkeer naar Guinee problemen te zullen kennen indien u zich er als alleenstaande zou vestigen. U kadert dit echter puur economisch. U verklaart problemen te kunnen kennen indien u geen werk vindt en op die manier problemen te zullen kennen om te overleven en uw kinderen te onderhouden (gehoorverslag CGVS p.18). **U situeert uw mogelijke problemen dan ook louter op financieel vlak**, wat evenmin resorteert onder één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Bovendien dient er opnieuw op gewezen te worden dat u uw profiel van laaggeschoolde vrouw niet aannemelijk kon maken en verklaart u steeds in uw onderhoud te hebben voorzien zodat niet kan worden aangenomen dat u in een situatie zou kunnen terechtkomen die aanleiding geeft tot enige bescherming in de zin van de Conventie van Genève.

Tot slot verklaart u eveneens te vrezen voor ebola. Hieromtrent dient het volgende te worden vastgesteld. De situatie in Guinee is actueel absoluut niet dezelfde als op het hoogtepunt van de epidemie. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('Organisation Mondiale de la Santé – Guinée: déclaration de la fin de l'épidémie de la maladie à virus Ebola – 01.06.2016', 'RFI Afrique – Ebola: fin de l'épidémie en Guinée, mais les autorités appellent à la vigilance – 02.06.2016' en 'World Health Organization – Ebola situation report – 30.03.2016') blijkt dat de Wereldgezondheidsorganisatie op 01 juni 2016 Guinee ebola-vrij heeft verklaard, dit na een korte en beperkte heropflakking van de ziekte. Er werd aangeraden een bijkomende periode van voorzorgen van 90 dagen in acht te houden, deze is ondertussen overschreden zonder dat verdere gevallen van ebola bekend zijn zodat kan worden aangenomen dat er een definitief einde kwam aan de epidemie. De Wereldgezondheidsorganisatie verklaarde reeds in maart 2016 dat ebola niet langer als een internationaal gezondheidsrisico wordt beschouwd, hoewel opflakkingen, met teruglopende frequentie tot de mogelijkheden werden beschouwd.

Wat er ook van zij, de eventuele vrees om te worden besmet met het ebolavirus is op zich vreemd aan de criteria bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting kan namelijk met geen enkel motief van het Verdrag in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuigingen, godsdienst of behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien wordt er ook niet aangetoond dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 loopt. De commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij meent dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

U zou dus moeten bewijzen dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect toe te schrijven zijn aan de vervolgingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 §1 van de Wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 §2 van dezelfde wet niet bereid en in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan die persoon, wat u in dit geval niet aantoont.

Nog meer subsidiair, het feit dat dergelijke epidemie zich heeft voorgedaan in uw land van herkomst, kan in concreto, wat u betreft, geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens deze epidemie aantonen. Dit risico blijkt, wat u betreft, op dit ogenblik louter hypothetisch te zijn.

De documenten die u neerlegt kunnen de appreciatie met betrekking tot uw nood aan bescherming niet wijzigen. Het gegeven dat uw dochter nog niet besneden is, dat u en uw partner beiden een verklaring op eer aflegden bij Gams en dat uw partner zich actief inzet voor Gams tonen

enkel aan dat u en uw partner wel degelijk tegen besnijdenis gekant zijn. Dit kan anderzijds niet aantonen dat er daadwerkelijk een risico zou bestaan op besnijdenis voor uw dochter. De geboorteaktes van uw kinderen kan enkel en alleen hun identiteit aantonen, wat hier niet ter discussie staat.

Het CGVS benadrukt tot slot dat asielzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Behoudens de hierboven weerlegde vluchtmotieven heeft u geen andere problematiek aangebracht waaruit blijkt dat uw kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een persoonlijke vrees voor vervolging dient te hebben of er een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uw asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat uw kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk vervolging moeten vrezen of er een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het gegeven dat uw partner J.-M.B. en uw kinderen M.L.B. en Ma.B. allen beschikken over een verblijf van onbepaalde duur in België.”

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Bewijs van de zending van het attest van GAMS”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 november 2016 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, van de artikelen 26 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het recht op verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor.

Aangaande de vrees voor besnijdenis van haar dochter, klaagt verzoekster aan dat de commissaris-generaal “een pure theoretische analysis (doet) van de bestaande cijfers over de besnijdenis zonder de werkelijkheid van deze fenomeen te beschouwen”. Zij stelt: “Als het waar is dat Ivoorkust verschillende internationale verdragen die de besnijdenis veroordelen heeft getekend en dat een wet die besnijdenissen veroordeelt in 1998 werd ingevoerd (wet n°98/757), zijn besnijdenissen in praktijk nog steeds heel frequent, in schending van de wet. Het aantal vrouwen die slachtoffer zijn van besnijdenissen in Ivoorkust wordt tussen 38 en 45 percent geschat.” en benadrukt “dat, terwijl de wet sinds 1998 bestaat, de eerste veroordeling pas in 2012 plaats vond, d.w.z 14 jaar later”.

Volgens verzoekster wordt dit ook bevestigd door haar partner. Ze legt uit dat hij van de Dioula-stam is waarbij het besnijdenispercentage “zeer hoog” is.

Haar partner zou tevens gezegd hebben “dat in zijn stam veel vrouwen worden besneden”, “dat hij in Ivoorkust geen vrouwen kenden die niet besneden waren” en dat hij “een dochter verloren (heeft) ter gevolgen van complicaties na haar besnijdenis”. Zij benadrukt dat haar partner hierover consistente verklaringen heeft afgelegd, dat hij werkt voor GAMS, zoals ook blijkt uit een neergelegd attest, en dat

hij een schets van roman heeft geschreven waarin hij zijn verhaal vertelt. Zij legt uit dat hij haar deze gebeurtenis niet vertelde *“om haar te behouden omdat hij haar angsten wist”*. Verzoekster geeft aan dat haar partner in Ivoorkust wél nog steeds *“ooms, tantes, neefjes en nichtjes (heeft) die de besnijdenis zouden kunnen doen”* en dat, indien de besnijdenis vermeden wordt, haar dochter *“haar heel leven blootgesteld (zal) zijn aan extreme druk en afgewezen”*.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omdat de delen "3.3. *Organisation des MGF*", "4.3. *Autorités compétentes*" en "5.2. *Organisations non gouvernementales*" van de "COI Focus: Côte d'Ivoire: Les mutilations génitales féminines (MGF)" van 17 juni 2015 *“verwijzen alleen maar naar telefoongesprekken en e-mail uitwisselingen”*, terwijl *“in de bijlagen, is er geen enkele “kort overzicht van de vragen die tijdens de telefoongespreken werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde personen werden gegeven”*. Volgens haar is het recht op verdediging en op tegenspraak geschonden. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State van 10 november 2015, naar rechtspraak van de Raad van 12 april 2016 en 6 juni 2016.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens *“de beschermingsstatus”* toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster voert bij een terugkeer naar Guinee een vrees aan voor besnijdenis van haar dochter, voor financiële problemen als alleenstaande en voor het ebola-virus.

2.4. Aangaande de vrees voor besnijdenis van verzoeksters dochter, wijst de Raad er vooreerst op dat deze vrees moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van de nationaliteit van haar dochter, met name Ivoorkust.

2.5. Uit de informatie in het administratief dossier ("*COI Focus: Côte d'Ivoire: Les mutilations génitales féminines (MGF)*" van 17 juni 2015) blijkt dat (i) besnijdenis geen wijdverspreid of een als onvermijdbaar beschouwd fenomeen is in Ivoorkust; (ii) de prevalentiegraad van besnijdenis er 38% betreft en in de hoofdstad, waar verzoeksters partner verklaart altijd te hebben gewoond, slechts 36,1% is; (iii) Ivoorkust verschillende internationale verdragen geratificeerd heeft die besnijdenis veroordelen en er nationale wetgeving werd aangenomen die besnijdenis bestraft met een gevangenisstraf van één tot vijf jaar (20 jaar wanneer het slachtoffer overlijdt) en boetes van 360000 tot 2000000 FCFA (550 tot 3050 euro); (iv) het vaststaat dat, hoewel onduidelijkheid bestaat over de bekendheid van deze wet, politieagenten hieromtrent geïnformeerd worden en er op regionaal niveau een platform bestaat dat politiediensten informeert over gender gerelateerd geweld; (v) klachten rond vrouwelijke genitale besnijdenis wel degelijk behandeld worden; (vi) er geen verregaande negatieve gevolgen zijn voor ouders die besluiten hun dochters niet te besnijden omdat een weigering om tot een besnijdenis over te gaan niet langer beschouwd wordt als ongehoorzaamheid aan de heersende cultuur; (vii) voornamelijk de ouders een doorslaggevende rol spelen in de beslissing hun dochter al dan niet te besnijden; (viii) er verschillende organisaties actief zijn die zich inzetten voor de bestrijding van besnijdenis.

2.6. Verzoekster verklaarde ook zelf dat dat er in Ivoorkust niet altijd besneden wordt ("*Hij zegt dat in Ivoorkust dat niet wordt gedaan, hij wil het niet. (...) Dat hangt er van af, in bepaalde gemeenschappen wordt het nog gedaan. In de Congolese gemeenschap wordt het gedaan.*"; gehoor, p. 15) en dat de zus van haar partner niet besneden is (gehoor, p. 15). Waar uit het gehoorverslag van verzoeksters partner (toegevoegd aan de verweernota) inderdaad blijkt dat hij stelde "*dat in zijn stam veel vrouwen worden besneden*" en "*dat hij in Ivoorkust geen vrouwen kenden die niet besneden waren*", kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster tijdens haar gehoor andersluidende verklaringen aflegde.

2.7. Het verzoekschrift stelt "*dat, terwijl de wet sinds 1998 bestaat, de eerste veroordeling pas in 2012 plaats vond, d.w.z 14 jaar later*" ("*Excision, parlons-en, Côte d'Ivoire*"), dat "*besnijdenissen in praktijk nog steeds heel frequent (zijn), in schending van de wet*" ("*Digest Innocenti - Changer une convention sociale néfaste : la pratique de l'excision/mutilation génitale féminine*" ban mei 2008 van UNICEF), dat besnijdenis ondanks de wet nog steeds gepraktiseerd wordt ("*Côte d'Ivoire - Enquête Démographique et de Santé et à Indicateurs Multiples*" van juni 2013), dat FGM diepgeworteld ligt in de regionale tradities ("*US Department of State, 'Cote d'Ivoire: Report on Female Genital Mutilation (FGM) or Female Genital Cutting (FGC)*" van 2001), dat de traditie de strijd tegen FGM vertraagt ("*Côte d'Ivoire : Le poids de la tradition fait perdurer la pratique de l'excision*" van 13 april 2014) en dat 64% van de moslimvrouwen besneden is ("*Côte d'Ivoire - Enquête Démographique et de Santé et à Indicateurs Multiples*" van juni 2013), wat als dusdanig niet wordt betwist door de Raad doch dit belet niet dat culturele wijzigingen in wezen binnen het erfgoed van de maatschappij worden gewijzigd en de cijfers dit duidelijk aantonen. Zoals hoger vastgesteld is verzoekster daar zelf het voorbeeld van nu ze niet besneden is niettemin de oom hiertoe 10 jaar lang de kans toe had.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt aldus dat allerminst kan worden besloten dat het actueel bij een terugkeer naar Ivoorkust onmogelijk zou zijn verzoeksters dochter tegen een besnijdenis te beschermen, daar de actuele maatschappelijke en juridische context het toelaten dat verzoekster, als moeder, en haar partner, als vader en daarenboven FGM-sensibiliseringsactivist, de besnijdenis van hun dochter zouden kunnen vermijden.

Uit de "*COI Focus: Côte d'Ivoire: Les mutilations génitales féminines (MGF)*" van 17 juni 2015 blijkt immers dat het voornamelijk de ouders en de vrouwen (moeder, grootmoeders, tantes) zijn die in Ivoorkust beslissen over de besnijdenis van een meisje. *In casu* geeft verzoekster aan haar dochter niet te willen besnijden. Ook verzoekers partner is hevig tegen besnijdenis gekant. Waar het verzoekschrift aangeeft dat hij "*een dochter verloren (heeft) ter gevolgen van complicaties na haar besnijdenis*" is niet aangetoond nu hij dit jarenlang niet zou gemeld hebben aan zijn partner. Ook zijn schets van een roman die hij heeft geschreven waarin hij zijn verhaal vertelt kan dit niet aantonen nu een boek, fictie is die mogelijk gesteund wordt op ervaringen van de auteur of van kennissen. Dat hij werkt voor GAMS, wat wordt vermeld in het op het Commissariaat-generaal neergelegde "*attest van GAMS*" (zoals ook blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde "*Bewijs van de zending van het attest van GAMS*") kan slechts de veiligheid van zijn dochter ten goede komen. Voorts verklaarde verzoeksters partner op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk dat hij geen familie meer heeft in Ivoorkust ("*Ik heb er niemand meer, ik ben mijn ouders verloren. Ik had twee zussen die nu ook overleden zijn. (...) Ik heb geen banden meer in Ivoorkust. (...) Naar Ivoorkust, naar wie moet ik me richten? (...) Ik heb niemand meer in Ivoorkust, ik zie niet hoe ik me zou kunnen verwijderen van mijn dochter. Iedereen weet dat een dochter dierbaar is, als ik zou moeten terugkeren naar Ivoorkust, ik heb er niemand bij wie ik haar zou kunnen sturen in Ivoorkust.*"; gehoor, p. 6), waardoor er geen vrouwen in zijn familie zijn die

zich met de besnijdenis van zijn dochter kunnen inlaten. Dat haar partner in Ivoorkust wél nog steeds *“ooms, tantes, neefjes en nichtjes (heeft) die de besnijdenis zouden kunnen doen”*, zoals thans wordt aangevoerd in het verzoekschrift, strookt dan ook geenszins met zijn eerdere expliciete verklaringen op dit punt en komen voor als louter *post factum* beweringen na kennisname van de argumenten in de bestreden beslissing.

2.8. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat, indien de besnijdenis vermeden wordt, haar dochter *“haar heel leven blootgesteld (zal) zijn aan extreme druk en afgewezen”*, merkt de Raad op dat uit voornoemde informatie blijkt dat er in de grote steden (zoals in de hoofdstad, waar verzoeksters partner zijn hele leven gewoond heeft) in principe geen gevolgen zijn voor een niet-besneden meisje, dat er in dorpen wel beledigingen of uitsluitingen van bepaalde activiteiten kunnen plaatsvinden, maar dat er geen sprake is van het ontzeggen van toegang tot voorzieningen zoals medische verzorging of onderwijs.

Gelet op de objectieve informatie in het administratief dossier en op de verklaringen van verzoekster en die van haar partner, is de Raad van oordeel dat verzoeksters dochter geen risico loopt om te worden besneden indien verzoekster en haar partner zich hiertegen zouden verzetten, noch dat haar dochter verregaande gevolgen zou moeten dragen door niet besnijden te zijn, noch dat verzoekster als moeder problemen zou ondervinden indien zij haar dochter niet zou laten besnijden.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeksters partner van de Dioula-stam is waarbij het besnijdenispercentage *“zeer hoog”* is, waarvoor zij verwijst naar *“Excision”* van Idrissa Kabore, is niet dienstig daar de genoemde cijfers Burkina Faso betreffen.

2.9. In het verzoekschrift wordt een schending aangevoerd van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 omdat de delen *“3.3. Organisation des MGF”, “4.3. Autorités compétentes”* en *“5.2. Organisations non gouvernementales”* van de *“COI Focus: Côte d'Ivoire: Les mutilations génitales féminines (MGF)”* van 17 juni 2015 *“verwijzen alleen maar naar telefoongesprekken en e-mail uitwisselingen”*, terwijl *“in de bijlagen, is er geen enkele “kort overzicht van de vragen die tijdens de telefoongespreken werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde personen werden gegeven”*. Verzoekster verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad van State van 10 november 2015, naar rechtspraak van de Raad van 12 april 2016 en 6 juni 2016.

De Raad benadrukt dat in de verweernota terecht gesteld wordt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvraag gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: *“In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.”* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230 301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel *“enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen.”*

Aldus is de Raad van oordeel dat de *“COI Focus: Côte d'Ivoire: Les mutilations génitales féminines (MGF)”* van 17 juni 2015 - dat een algemeen rapport betreft over de praktijk van FGM in Ivoorkust - niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel valt zodat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 26 van voormeld KB in dezen niet dienstig is.

2.10. De door verzoekster aangehaalde financiële moeilijkheden die zij als alleenstaande vrouw zou ervaren bij een terugkeer naar Guinee (*“Bij een terugkeer, als ik geen werk heb en geen inkomen om te overleven en mijn kinderen te onderhouden, dan kan ik problemen hebben.”*; gehoor, p. 18) zijn louter socio-economische problemen die niet ressorteren onder de criteria van artikel 1, A (2), van het

Vluchtelingenverdrag, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.11. Waar verzoekster aanvoert ebola te vrezen in haar land van herkomst (*“Ja, ik vrees ebola. Vooral is het omwille van ebola. (...) Ja, als ebola daar is gekomen, ebola heeft veel doden veroorzaakt. Ik heb het op tv gezien.”*; gehoor, p. 17), wijst de Raad erop dat het ebola-virus niet uitgaat van, noch wordt het veroorzaakt door een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)). Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Wereldgezondheidsorganisatie op 1 juni 2016, na een korte en beperkte heropflakking van de ziekte, Guinee ebola-vrij heeft verklaard en dat er werd aangeraden een bijkomende periode van voorzorgen van 90 dagen in acht te houden, maar deze is ondertussen overschreden zonder dat verdere gevallen van ebola bekend zijn zodat kan worden aangenomen dat er een definitief einde kwam aan de epidemie. Voorts blijkt uit deze informatie dat de Wereldgezondheidsorganisatie reeds in maart 2016 verklaarde dat ebola niet langer als een internationaal gezondheidsrisico wordt beschouwd, hoewel opflakkingen, met teruglopende frequentie tot de mogelijkheden werden beschouwd.

2.12. In zoverre verzoekster thans nog vreest om bij een terugkeer naar Guinee door haar oom te worden uitgehuwelijkt (*“Ja, hij kan het doen, bij terugkeer, zelfs als je kinderen hebt, als hij er aan houdt u te trouwen, hij zal je laten trouwen. (...) Bij een terugkeer, als mijn oom het nieuws krijgt, hij zal me zeggen terug te keren en te trouwen.”*; gehoor, p. 18), merkt de Raad op dat deze vrees reeds ten gronde beoordeeld werd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Op 14 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij in haar land van herkomst gedwongen uitgehuwelijkt zou worden. De Raad bevestigde deze beslissing op 22 mei 2013 (RvV 22 mei 2013, nr. 103 204). Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.17. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK